

Benim Kelimelerim

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 28 Mart 2020

Yetimliğin teşrifi
Sedası yitik bir imge
Göğün kulunçlarında
Aşkı da refüze eden bir tebessüm
İçine açan mevsim ve çiçek
Toz bulutlarında saklı sefalet
Az sonra rücu edecek felaket
Ayak sesinde ninnilerin
Kâbusların da freni çekilecek.

Mağduriyetin tecelli ettiği her izlek
Kanaviçeler kanarken köstekli saatin de
Unutulmuşluğuna sirayet edecek felek
Elbet maruzatı dillenen
Elbet aşkı dilenen melek
Közünde saklı ümit ve kâbus;
Eşref saatinde de uyanacak her bellek
Aşkın kayrasında seken yıldızlar gibi
Gecenin de nöbeti sonlanmadan
Refüze edilecek kör âşık.

“Ne olurdu benim de kelimelerim olsaydı; bana ait bir cümle, bir düşünce olsaydı.”
(Oğuz Atay)

İkram edilen yalnızlık elbette tevazu yüklü bir tevafuk ve pekişen aksanında dingin cümlelerin, dün mizaçlı öyküler derliyorum içimin de alfabesi iken şehir ışıklı şiirler.

Kandığım her sevgide saklıyım ve her şerde dokunduğum bir hayır elbette asla hayır diyemediğim.

Düş meclisime kilit vuralı çok olmadı ve dünyanın başına örülen çoraptan da haber aldığım koca bir yalan.

Uyuyan yılanın zehrine filan da talip değildim hani ve göğün resmini çekiyordum her bakışım da takılı kalan pamuk beyazı bulutlarda hâsıl olan bir kıvılcıma da işaret eden yüreğimin fermanı.

Ayıp ettim bir ömür elbette kendime ve gizime sadıktım tıpkı Rabbime de sunduğum her beyanda sadece saflığımı mazeret sundum ve yoklamada adımları okumayan şehir meclisine de nasıl kırgındım.

Komplimanlar taşlandı ve aklandı kara.

Karanlığa şerh düşen her beyazda aklımı yitirdim.

Yiten ömrün kaçta kaçtıydı sahi ya da kaçın kurası idi göz teması kurmaktan kaçındığım insanlar ve vuku bulan her hadisede topa tutulan kimliğimin de ucunu yaktım ve ateş aldı bedenim lakin hala soğuktum insanlara en çok da adımları kirleten ve adımlarımda yolsuz kalan düşlerimi filan da takip etmeyi bıraktım bir gecede.

Solgun mehtabın alın yazısıydı sönük ferinde yıldızların da yılgısı.

Kem gözlerden düşen payıma ve köhne bir lahit.

Duraklarda yoktum.

Adımdan bitap düşen benliğime de verdim veriştiirdim.

Kiri ve kini ile ünlü yanılığlar sokağında künyemi düşürdüm ve asla da itiraf etmedim kaybolduğumu.

Kayıpların piriydim.

Kandıkça sefaletim çoğaldı.

Azan insan ve nefsi uzağımda olsa da işte olan olmuştu ve kurunun yanında yanan yaşa dönük yasımla bir yasa idim sehven unutulduğum kadar da umut etmeyi terk ettiğim kışın soğuşuna gebe bir bahar sabahı asla da içine sığamadım bedenimin.

Nahoş bir tadı vardı artık içtiğim suyun.

Küfründen bol ne vardı lanetli gölgelerin?

Melankolik ve yorgun hazanın da dibini kürüyordum nihayetinde iflah olmayacağını da anladım kurmaya kalkıştığım hayallerin ve beyitlerin gazabına uğradım aştığım bentlerde bir türkü tutturdum bir nefeste sönen bir kerede küsen mizacım gibi sivrildikçe sivrildim sonra da sinmeyi makul bildim ve sindim de içine saklandığım hücrede.